

כתוב בעיתון א'

החוג לאזרחות וסוציולוגיה
בהנחיית ד"ר משה שטר

מתוך אתר החדשות

בחירות 2020

מתוך אתר ישראל היום

הפוליטיקה הישראלית דבר המערכת

מקור המילה "פוליטיקה" בשפה היוונית ופירושה המקורי הוא תחום הדעת העוסק בענייני הציבור, או "מדינאות". פוליטיקה במובנה הרחב היא פעילות, אשר במסגרתה מגיעות קבוצות להחלטות קולקטיביות מחייבות, תוך ניסיון לגשר על הפערים הקיימים ביניהן. עמדה פוליטית או תפישת עולם פוליטית היא מכלול הרעיונות, הערכים ואופני החשיבה של אדם או ארגון הנוגעים למכלול ההתרחשות הפוליטית בחברה.

הפוליטיקה הישראלית כוללת תנועות, מפלגות וארגונים רבים והגושים הפוליטיים העיקריים בה משויכים לזרמים האידאולוגיים של הימין, מרכז ושמאל. בישראל, בשל 70 שנות סכסוך מדיני הפכו המושגים "ימין" ו"שמאל", למדיניים ביטחוניים בעיקרם, ואילו ההבדלים הכלכליים החברתיים תופסים נפח קטן יותר מהשיח הציבורי. ההתפתחויות הפוליטיות של השנה האחרונה הובילו לכך שהחלוקה לגושים נקבעת לפי תמיכת המפלגה בראש הממשלה בנימין נתניהו ולא רק לפי תפיסות אידיאולוגיות.

כסטודנטים ללימודי אזרחות ישנה חשיבות גדולה להעלאת המודעות בנושא.

בגיליון זה נתמקד באנשי ציבור בפוליטיקה הישראלית מתוך הבנה כי זהו נושא בוער כיום לקראת הבחירות הקרבות ומכך שגם התמקדות וגם התעלמות מנושא זה הן החלטות עם השלכות פוליטיות.

שקד שקודניק

סתו שפיר

מאת: מיתר חן

בשבוע האחרון עולים קולות המבשרים על סיום דרכה של שפיר בכנסת ישראל בעקבות האיחוד המדובר של מפלגות השמאל "העבודה-גשר-מרצ" שהשאיר אותה מאחור. שפיר כיום עומדת בראשה של התנועה הירוקה, תנועת שמאל למען מאבקים חברתיים וכלכליים ויתכן כי תבחר להישאר בפוליטיקה ולרוץ ברשימה עצמאית בסבב הבחירות השלישי במרץ הקרוב.

כשמסתכלים על הביוגרפיה העשירה של האישה הצעירה הזאת, קשה שלא להתמלא בהשראה. בעידן בו יוקר המחיייה הולך ומחמיר, הפערים הכלכליים הולכים ומתרחבים וזוגות צעירים קורסים תחת העול הכלכלי, חסרים לנו פוליטיקאים נוספים בכנסת כמו סתיו שפיר.

לעיתים מרגיש שנבחרה הציבור שוכחים מי הבוס שלהם ובעבור מה הם מקבלים את שכרם. שפיר היא אחת מחברות הכנסת היחידות שבאה להשמיע את קולם של אלה המושקעים, של החלשים. היא באה לעבוד קשה כדי להשיג צדק, כדי לחשוף שחיתויות וכדי לספר לנו, האזרחים הפשוטים לאן הכסף שלנו הולך.

ייתכן שסתיו שפיר נדירה בנוף הפוליטי בעקבות העובדה שהגיעה מהמחאה ברחוב. מניעה להיכנס לפוליטיקה לא היו הזכייה במעמד או בכסף אלא הרצון לשנות את מציאות החיים של מרבית אזרחי ישראל שלא מצליחים לסגור את החודש, שרצים בקצב שיא במעלה מדרגות נעות רק כדי להצליח להישאר במקום.

כשאני קוראת על האופציה של שפיר לעזוב את מסדרונות הכנסת, מלבד העובדה שמדובר באובדן כבוד בעיני לקול המאבק החברתי, אני אף מאבדת אמון בשיטה הזאת בה ללוחמי צדק אמיתיים אין מקום, והיא הופכת לנחלתם של המושחתיים והאינטרסנטיים.

בקיץ 2011 פרצה לתודעה של כולנו לוחמת צדק ג'ינג'ית צעירה, סתיו שפיר, שמחליטה לעזוב את עבודתה באוניברסיטה כדי לצאת לרחובות ולהקים את האוהל הראשון ברוטשילד, אותו אוהל שהצית את המחאה החברתית הגדולה. בעקבותיה של שפיר יצאו לרחובות מאות אלפי ישראלים ודרשו שינוי עמוק בסדרי העדיפויות הכלכליים-חברתיים של מדינת ישראל. לא היה די במחאה הגדולה כדי לשנות את המדיניות בכנסת, אך היא הביאה לשינוי משמעותי של השיח ברחוב.

בסוף קיץ 2011, הקימה שפיר יחד עם חבריה למחאה תנועה חוץ-פרלמנטרית להובלת מאבקים חברתיים בפריפריה שלא הצליחו להבשיל לכדי החלטות מדיניות של ממש. בעקבות זאת הבינה שפיר שהשינוי האמיתי יגיע רק בדרכים פוליטיות ובשנת 2013, בהיותה בת 27 בלבד, הושבעה לכנסת ה-19 והפכה לחברת הכנסת הצעירה ביותר בישראל מטעם מפלגת העבודה.

מאז ועד היום, הובילה שפיר אינספור מאבקי צדק בעיקר למען יצירת שקיפות בחלוקת תקציב המדינה, ואף עמדה בראש וועדת השקיפות הממשלתית. היא נחשבת לאחת מחברות הכנסת הפעילות ביותר ופעלה להגשת הצעות חוק רבות העוסקות בעיקר בסוגיות חברתיות כמו דיור בר השגה, קידום התעסוקה בפריפריה, הסדרת הדיור הציבורי ועוד.

פעילותה של שפיר זכתה להדים רבים בארץ ובעולם - בשנת 2017 היא נבחרה לעמוד בראש וועדת השקיפות והמאבק בשחיתות של ה-OECD, היא נכללה ברשימת 100 הנשים המשפיעות של עיתון "מעריב" וכן זכתה בפרס "נשים בחזית".

יועז הנדל

מאת: אורית איזנברג

גם לאחר שהורחק ממעגל הכח של לשכת נתניה שמר הנדל על ממלכתיות ולא נסחף למסע של הכפשות וראיונות תקשורתיים כנגד לשכת נתניהו.

בשנה זו מונה הנדל לראש המכון לאסטרטגיה ציונית והחל לכתוב עבור ידיעות אחרונות, בשנים הבאות אף פרסם מספר ספרים בנושאי בטחון.

כבר בשנת 2013 ניהל הנדל מגעים עם מספר מפלגות שניתן להגדירן במפה הפוליטית כמרכז-ימין.

בשנה זו הקים הנדל את הארגון "זכויות אדם כחולבן" אשר דוגל בציונות לצד זכויות האדם. מטרת הארגון היא לפעול לשמירת זכויות האדם בישראל ולשיפור תדמיתה של מדינת ישראל. אמירתו הברורה של הנדל שהפכה לסיסמא הינה "הציונות איננה מונופול של הימין וזכויות האדם אינן מונופול של השמאל".

כחלק מתמיכתו בשלטון החוק ארגן הנדל ב-2017 הפגנה של אנשי ימין בירושלים לתמיכה בהפגנות השמאל שנערכו בפתח תקווה מול ביתו של היועמ"ש מנדלבליט. אירוע זה הצביע סופית על הנדל כאיש אשר רואה את החוק מעל לערכים הפוליטיים של ימין ושמאל.

בתחילת 2019 הצטרף הנדל למפלגת תל"ם בראשותו של משה יעלון ומיד לאחר מכן חברה תל"ם לרשימת כחול לבן בראשותו של בני גנץ.

בכחול לבן מסמן הנדל את הקצה הימני של מפלגת מרכז זו ביחד עם צבי האוזר ומשה יעלון אשר גם הם היוו חלק מאנשי נתניהו. עבורי הנדל מייצג איש בעל עקרונות מוצקים אשר שלטון החוק, היושרה האישית והמוסר עומדים אצלו בראש סדר העדיפויות ולכן בחר להשתייך דווקא למפלגה אשר אינה מזוהה עם דעותיו הפוליטיות. בעיני זהו ייצוג לאחדות העם תחת דגל היושרה וערכי המוסר שעלינו להיות נאמנים להם. זוהי הוכחה שניתן לשתף פעולה גם מצדדים שונים של המפה הפוליטית. כך הייתי מצפה שתראה הפוליטיקה הישראלית!

יועז הנדל דמות ציבורית אשר ניתן להצביע על גיוון מעניין בעמדותיה הפוליטיות-חברתיות. הנדל הינו בן לציונות הדתית אשר כבר בנעוריו החל בתהליך של חזרה בשאלה. הנדל שירת שירות משמעותי בצה"ל ושרותי הבטחון וניכר כי תקופה זו עיצבה את דרכו והשקפותיו.

לאחר שירותו למד בחוג להיסטוריה של אוניברסיטת תל אביב ושם גם סיים את עבודת הדוקטורט בהיסטוריה. במהלך לימודיו שימש כעמית מחקר במרכז יפה למחקרים אסטרטגיים ופרסם מספר מחקרים בנושאי ביטחון.

כבן לציונות הדתית החל הנדל את דרכו הפוליטית בימין ובשנת 2010 מונה לראש מערך ההסברה הלאומי במשרד ראש הממשלה נתניהו, אות להערכתו של נתניהו היה במינוי כחבר הצוות המשא ומתן עם הפלסטינים בירדן.

בפברואר 2012 היה הנדל מבין חושפי פרשיית נתן אשל - שללא ספק נמנה על מקורבי משפחת נתניהו, לאחר חשיפה זו ולמרות האמון הרב וההכרה ביכולותיו בלשכת רוה"מ אולץ הנדל להתפטר מתפקידו.

בעקבות חשיפה זו זכה הנדל בתואר אביר איכות השלטון מטעם התנועה למען איכות השלטון בישראל שנה לאחר מכן זכה בפרס מופת חברתי של תנועת אומ"ץ.

אחמד טיבי

מאת: מתן בשר

אחמד טיבי נולד בשנת 1958 באזור המשולש, הוא מוכר כאדם משכיל מאוד (דוקטור לרפואת נשים) והוא דמות בולטת מאוד בפוליטיקה הישראלית ובמיוחד נחשב דמות נערצת בחברה הערבית. אומנם בניגוד לתמונה שמוצגת "על הנייר" מדובר באדם שלא ראוי לשבת בכנסת ישראל. מדוע? סיכום סיפור חייו יכול לתת תמונה מצב מצוינת לקרקס שאנו קוראים לו כנסת ישראל.

בשנת 1984 אחמד טיבי נפגש עם רב המרצחים יאסר ערפת בתוניס בניגוד לחוק הישראלי אשר לא מאשר מפגש עם פעלי טרור, כשלוש שנים לאחר מכן בשנת 1987 פוטר ממקום עבודתו ב"הדסה" עקב תקרית אלימה שבה הטיח את תיקו בראשו של מאבטח. השנים חלפו להן ובשנת 1993 לאחר הסכמי אוסלו דרכיו של אחמד טיבי ויאסר ערפת הצטלבו להן שוב והוא הפך להיות היועץ של ערפת לענייני ישראל.

לאחר שפרש מתפקידו כיועץ לאדם שרצח מאות ישראלים בדרכי טרור הוא פנה לפוליטיקה הישראלית והפך להיות חבר כנסת מטעם בל"ד לכנסת ה-15 (שנת 1999). בתור חבר כנסת הוא המשיך לפעול כנגד מדינת ישראל בכל הזדמנות. בשנת 2008 נסע לקטר על מנת להשתתף בפרום דוחה לדמוקרטיה כנציג ישראלי. אומנם בפועל הופיע כנציג פלסטין, העביר ביקורת חריפה על ישראל וטען שמדובר במדינת אפרטהייד שנותנת דמוקרטיה רק ליהודים. בשנת 2012 השתתף בטקס "יום השהיד הפלסטיני" ברמאללה ושם עודד ושיבח אנשים שמתים למען המולדת או במילים יפות יותר עודד טרור.

מדובר באדם בעל היסטוריה ארוכה של מפגשים עם פעלי טרור ועבודה איתם, אדם בעל אופי אליים שהואשם פעמיים בתקיפה ואדם שיושב בכנסת וטוען שאין מקום למדינה יהודית אלא לשתי מדינות האחת פלסטינית והשנייה מדינת כלל אזרחיה.

דבר אחד נותר לי לומר... אם הרצל היה רואה את מה שקורה בכנסת הוא מזמן היה קופץ מהמרפסת. אני מקווה למען כלל אזרחי ישראל שבעתיד אנשים בעלי עבר פלילי וקשרים לארגוני טרור, יהודים וערבים כאחד לא יזכו לייצג אותנו בכנסת.

מירי רגב: מאת: שוואייה ראובן

השרה רגב נכנסה לפוליטיקה לפני יותר מעשר שנים והפכה במרוצת השנים לדמות שנויה במחלוקת על ידי פוליטיקאים ואזרחים רבים. היא בעלת דעות ימניות מובהקות, יש שיאמרו קיצוניות למדי, המשקפות את רוחה של מפלגת ה"ליכוד" אליה הצטרפה בשנת 2008 כשהיא מקום 27 ברשימה.

השרה רגב עשתה תפקידים חשובים כמו יו"ר ועדת הפנים והפריפריה, יו"ר ועדת הפנים והגנת הסביבה, בנוסף הייתה פעילה בוועדות השונות בכנסת כמו כספים, חוץ וביטחון תקציב ביטחון המדינה וכדומה, בעוד שאף אחד לא היה מוכן למינוי תפקידה החדש בכנסת ה-20. בשנת 2015 קיבלה את המינוי לתפקיד שרת התרבות הספורט כשהיא במקום החמישי ברשימת הליכוד, הישג מדהים בעבורה בייחוד בהיותה אישה במערכה גברית.

אומנם לצד ההישגים המרשימים ישנן מחלוקות ואמירות שנאמרו על ידה וגרמו לסערות ציבוריות כדוגמת; "הסודנים הם סרטן בגוף שלנו, נעשה הכל להחזיר אותם בחזרה למקום מוצאם", מיותר לציין כי רגב לא התנצלה ורק ניסתה להצדיק את דבריה. נכון, השוהים הבלתי חוקיים שטפו את דרום תל אביב ומצבם של התושבים הפך לבלתי אפשרי. עם זאת, זה לא נותן לרגב את הלגיטימציה להתבטא בצורה המקוממת הזו. החמור בעיניי הן קריאות התרועעה שהיא קיבלה אחרי הנאום מהמפגינים שהיללו את דבריה, לקרוא לסודנים "סרטן" זה לאבד כל צלם אנוש. רגב עשתה צעד פוליטי משמעותי בתמיכתה ובנאומה במחאה על מנת לקבל את אהדת התושבים שמוחים בתסכול. אבל באותה נשימה גרמה להסתה חסרת תקדים ושנאת זרים.

כאן אני שואלת את עצמי לאן ערכיה נעלמו? היכן אנושיותה?, בספר דברים י' פסוק יט' כתוב "אהבתם את הגר כי גרים הייתם בארץ מצרים", רגב שכחה לרגע את היסטורית העם היהודי ומה שחוו לאורך השנים.

מירי רגב - חלק ב'

מאת: שוואייה ראובן

דוגמא נוספת היא דעתה של רגב על אירגוני סיוע וזכויות אדם; "הם רוצים להפוך את המדינה הזאת למדינת כל אויביה, אה, מדינת כל אזרחיה". רגב נוהגת כמו כלב השמירה של היהדות במדינה כשהחשש מאובדן הציביון היהודי ניכר בתגובתה כפי שמצוין לעיל. גם אם אותם אירגונים יביעו עמדות שלא עולות בקנה אחד עם אופייה של הממשלה, ויסיתו על פי טענתה של רגב לקוממיות צריך לאפשר להם לסייע ולא להשתלח עליהם כפי שהיא עושה. לא רגב ובטח שלא הממשלה מסייעת לאותם תושבים שנקטה כלפיהם מדיניות נוקשה, כך שפעילות האירגונים נחוצה והכרחית.

יתרה מכך, למה "מדינת כלל אזרחיה" נאמרת בקונטציה שלילית אצל רגב?, בארצות הברית זה עובד מצוין, למה חייבים לשמור על אופי המדינה כ "יהודית ודמוקרטית?", אי אפשר שתהיה רק "דמוקרטית?". ברגע שתהיה הפרדת דת ומדינה יפתרו הבעיות בסכסוך המתמשך בין היהודים והערבים, אדם יוכר כאדם ולא ישפט על דתו ומוצאו.

בנוסף לכל הנאמר עד כה רגב אמרה באחת משיבות הממשלה שעסקו בתאגיד השידור; "מה שווה התאגיד אם אנחנו לא שולטים בו?". השר צריך לשלוט, מה נעמיד כסף ואז הם ישדרו מה שהם רוצים?". ובכן כן, כיאה למדינה דמוקרטית המאפשרת את חופש הביטוי והעיתונות צריך לתקצב את התאגיד ולא להוביל לסגירתו, גם אם אינו לרוחה של הממשלה.

לעניות דעתי ממשלה אמיתית לא מפחדת מביקורת, והרצון של רגב ב"בקרה" על התכנים השונים הינה עריצות לשמה. שוב רגב מנועה מהפחד מפני שהתאגיד איננו עומד לשרת את צורכי הממשלה ובטח שלא אותה, ועל כן הוא עלול ליצור אצל האזרחים אנטגוניזם כלפי הממשלה. אנחנו האזרחים ניזונים מהתקשורת, כשהיא עצמה מופעלת על ידי גורמים בממשלה שמכתיבים את סדר היום. עצוב לחיות במדינה שמתיימרת להיות דמוקרטית כשלמעשה פועלת כדיקטטורית.

דוגמא אחרונה, כאשר החלה רגב לכהן כשרת התרבות אמרה בריאון "ידעתי שעולם התרבות הוא כפוי טובה. לא בא לי לעבוד בשביל כפוי טובה", התפקיד מלווה בביקורות ולא מעט חילוקי דעות כמו בכל תפקיד, אבל היא לא שומרת על איפוק בדבריה ומתבטאת בגסות רוח שוב ושוב. בריאון אחר אמרה "מוסדות התרבות הם לא מעל החוק".

עליהם לפעול על פי חוקי מדינת ישראל ועלינו לוודא זאת - לא לעצום עין. לא אהיה כספומט". בכתוב לעיל נאמר כי ישלל התקציב למוסדות תרבותיים שיכפישו את מדינת ישראל, אך מה זו הכפשה?, לומר את דעותיי דרך האומנות זו הכפשה?, להראות זוית ראייה אחרת זו הכפשה?. רגב כופה תרבות שמתיישבת עם האג'נדה שלה ושל הליכוד וכך מונעת תקציבים מקבוצות שונות. בחירות 2020 קרבות וכך גם סיום תפקידה של רגב כשרת התרבות והספורט. כולי תקווה ששר התרבות הבא יהיה מכיל וסבלני יותר מרגב שהייתה עסוקה במגננות והתקפות. מי יודע אולי הבחירות הללו יביאו הפעם משב רוח אמיתי של דמוקרטיה.

תגובה למאמר אודות מירי רגב מאת ד"ר משה שנו

שוואיה נכבדה,

הבעת ביקורת ראויה על דרכה הציבורית של חברת הכנסת והשרה מירי רגב. אני מבקש להתייחס לנקודה אחת שהעלית במשפט "ברגע שתהיה הפרדת דת ומדינה יפתרו הבעיות בסכסוך המתמשך בין היהודים והערבים, אדם יוכר כאדם ולא יישפט על דתו ומוצאו." קודם לכן הבאת את ארה"ב כדוגמה למדינת כל אזרחיה. נקודה זו חוזרת שוב ושוב בשיח על דמותה של מדינת ישראל כמו גם על הלגיטימציה לעצם קיומה והיא דורשת הבהרה ותגובה.

אם יהדות היא רק דת, אז כנראה שלא ניתן לקיים מדינה שהיא גם יהודית וגם דמוקרטית. זו גם הסיבה שכל שוללי זכות קיומה של מדינת ישראל מקפידים להגדיר יהדות כדת. למשל זו הייתה טענת נציגי "הרשימה המשותפת" בהייד פארק שהתקיים כאן בשבוע שעבר. אכן אין בעולם מדינת דת שהיא גם דמוקרטית. אבל ההגדרה הזו במקרה הטוב באי הבנה יסודה ובמקרה הרע במניפולציה רטורית. יהודיות אינה רק דת אלא היא הגדרה של עם, העם היהודי. לכן קרא הרצל לספרו "מדינת היהודים" ולא "מדינת היהדות". גם הצהרת העצמאות מדברת על עם ולא על דת. הדת היא עניינו החופשי של הפרט, כולל החופש לא להיות דתי כלל.

כל הדמוקרטיה בעולם קמו כמדינות לאום. כל אחד מעמי הדמוקרטיה המודרניות ביקש לעצמו הגדרה לאומית ואחר כך החליט שמדינת הבית הלאומית שלו תתנהל באופן דמוקרטי. כך אנגליה לעם האנגלי, כך צרפת לעם הצרפתי, כך דנמרק לעם הדני, כך פולין לפולנים, כך איטליה לאיטלקים וכך יוון ליוונים וכן הלאה. בכל מדינת לאום יכולים להתקיים גם מיעוטים מלאומיות אחרת אבל המדינה היא קודם כל מדינת העם היושב בה כרוב. ומנגד אין אפילו מדינה דמוקרטית אחת שהיא "מדינת כל אזרחיה" במהותה, גם אם כל אזרחיה זוכים לשוויון זכויות. גם ארה"ב קודם כל קמה סביב הגדרת "אני אמריקני" ואחר כך נהייתה בהדרגה לדמוקרטיה. כדי לקבל אזרחות אמריקאית אתה צריך להיות חלק מהחברה האמריקאית, להכיר את סמליה ואת שפתה וכן הלאה. יש בהחלט אומה אמריקאית שמדברת על ה nation.

הפרדת הדת מהמדינה מנוגדת בעליל לתפיסת הפלשתינים את היהודים שרוצים להגדירם כבני דת ולא כבני עם או לאום ובכך לשלול את עצם זכות קיומה של מדינת לאום עבור העם היהודי. הוויכוח בין הישראלים לפלסטינאים אינו וויכוח דתי אלא וויכוח על נדל"ן וויכוח על זכותם של אלו ושל אלו למדינת לאום משלהם. את העימות הזה הפרדת הדת מהמדינה תחדד מאד אבל לא תפתור כלל.

גילוי אישי, שוואיה: אני אדם חסר דת. אני אתאיסט גמור, ואיני מתייחס לדת היהודית. מי אני כן? אני בן העם היהודי, שיש לו סיפור היסטורי ומורשת תרבותית נכבדה וגם זכות לקיום ריבוני כמו שאר העמים שמניתי קודם לכן. זו משמעות הביטוי "ציוני". כל מי שרוצה להצטרף לפרויקט הלאומי של העם היהודי, מבורך, כולל קהילת "ביתא ישראל", שגם שמה לא מעיד על דת אלא על שיוך לעם ישראל.

בנימין נתניהו

מאת: ירדן סלאמה

יו"ר הליכוד בנימין נתניהו, הוא ראש ממשלת ישראל, בפעם השלישית. כהונתו הראשונה, בין 1996 ל-1999, הפכה אותו לראש הממשלה הצעיר בתולדות ישראל (בן 46), והראשון שנולד במדינת ישראל. נתניהו, בנו של ההיסטוריון בן-ציון נתניהו המנוח ואחיו של יוני נתניהו שנהרג במבצע אנטבה, גדל בשכונת רחביה בירושלים, ובארצות הברית. בשירותו הצבאי היה קצין סיירת מטכ"ל, תחת פיקודו של אהוד ברק.

בשנות השבעים סיים תואר שני במנהל עסקים ב-MIT, למד באוניברסיטת הרווארד, ועבד בחברת ייעוץ בבוסטון (לצד מיט רומני) ובחברת רים בישראל. במקביל, הקים מכון לחקר הטרור על-שם אחיו. תקופה זו עיצבה אותו כאיש ציבור בעל גינונים אמריקאיים, הדוגל בערכים שמרניים ניאוליברליים. ב-1982 הפך בהמלצת השגריר משה ארנס, לציר בשגרירות בושינגטון. ב-1984 מונה לשגריר ישראל באו"ם, אז נחשף לציבור כדובר מרשים. בנימין נתניהו הוא ראש הממשלה הישראלי שכיהן במשך התקופה הארוכה ביותר בתפקיד זה. בין תפקידיו היה שגריר באו"ם, שר החוץ, יושב ראש האופוזיציה (בזמן כהונתו של יצחק רבין ז"ל), יועץ לחברות הייטק, שר החוץ, שר האוצר, וראש ממשלת ישראל משנת 2009 ועד היום. כיום, נתניהו מתגורר בקיסריה. אשתו השלישית היא שרה נתניהו, ולהם שני ילדים, יאיר ואבנר. מנישואיו עם מיקי הרן, הוא אב לנועה.

לנתניהו קורות חיים מרשימים מאוד, ונראה שהוא אכן כשיר ביותר לתפקידו כראש ממשלת ישראל מזה עשור. הוא רטוריקן מוכשר ומרשים, סוחף אחריו רבים- אינטלקטואלים, אנשי רוח, מכל המעמדות וכל העדות. אך ברגע שנבחן את עמדת ההמון, ההולך אחריו שולל, עם סיסמאות כמו "רק ביבי!", "ביבי מלך ישראל" נוכל לשים לב לבעיה מהותית וערכית שבמרכזה פגיעה בערכי הדמוקרטיה. וכנבחר ציבור, שנבחר בצורה דמוקרטית אין הוא שומר על ערכים אלו.

בנימין נתניהו - חלק ב'

מאת: ירדן סלאמה

להלן דוגמאות בולטות, אך קיימות עוד רבות ומכעיסות:

3. בכהונתו הנוכחית, ההישג המרכזי של נתניהו הוא העלאת פרויקט הגרעין האיראני למקום גבוה בסדר היום העולמי, כשהוא מגביר את איומיו שישראל תתקוף עצמאית. בעזרת העלאת שיח חוזר ונשנה של האיום האיראני ויצירת פחד מתמיד בקרב אזרחי המדינה מצליח ביבי להוריד מהשיח הציבורי את רווחת של המדינה, תנאים סוציאליים ראויים, חינוך ראוי, דיור מכבד, דאגה לגיל הזהב וניצולי שואה ועוד. יצירת פחד

מתמיד מחזקת אותו, הרי שאם אין איום ופחד על הקיום שלנו דהיינו אין לנו צורך במנהיג חזק מול אויבנו. אלא יש לנו צורך במנהיג שרואה את העם, קשוב לצרכיו ומצוקותיו, דואג לרווחתו ולעת זקנתו.

4. בחירות שלישיות לראשונה בישראל בפחות משנה. לעניות דעתי, הסיבה שבגללה אנו צועדים לקראת בחירות נוספות היא חוסר הנכונות של ראשי המפלגות להתדיין ולהגיע לפשרה לטובתם של אזרחי המדינה. כאשר האינטרס האישי של אלו עומד לנגד עיניהם ולא האינטרס של האזרחים בחירות נוספות הן אופציה ראלית ונכונה. אך כאשר טובת האזרחים היא ראשונה במעלה בחירות נוספות הן אבסורד, ביזיון, וחוסר אחריות כלפי הציבור.

1. השתתפות במחאות הסתה נגד ראש ממשלת ישראל דאז, יצחק רבין. ביבי כיהן כראש האופוזיציה לממשלת והתנגד בחריפות להסכמי אוסלו. באופן עקרוני ורעיוני אין פגיעה בדמוקרטיה בכך שיצא להפגין נגד דבר שהתנגד לו, אך כאשר להתנגדות זו נוספה הסתה לרצח זוהי פגיעה מהותית בדמוקרטיה (כיכר ציון, הפגנת ארון הקבורה).

2. "שלטון הימין בסכנה, המצביעים הערבים מגיעים בכמויות אדירות לקלפי. עמותות השמאל מביאות אותם

באוטובוסים" אמירה זו של בנימין נתניהו בזמן הבחירות היא אינה אמירה דמוקרטית הפוסלת את היותם של האזרחים הערבים כאזרחים שווים ומציגה אותם ככאלו שיש להיזהר מפניהם שמא יביאו את קץ מדינת ישראל. אמירה זו בידי אדם בעל כוח ועוצמה רבים כל כך היא מסוכנת, מפלגת.

לסיכומו של דבר, לדעתי בנימין נתניהו צריך להניח את כתר המלכות ולפרוש לפנסיה. הוא זנח את טובת האזרחים לטובתו האישית, ולטובת הקשורים אליו. בזכותו יש לנו במדינה קשרי הון שלטון, שחיתות רבה, עוני, תודעת מלחמה בלתי פוסקת, תנאים סוציאליים לא ראויים, זקנים רעבים ללחם, תשתיות רעועות, חינוך לקוי ועוד. תודה לך ביבי על שירותך המסור אנו מאחלים לך פנסיה מהנה.

חילי טרופר

מאת: יפעת טל

"אין מה להביט ימינה ואז שמאלה ולשאל מי אמור או מי צריך או תפקידו של מי לפעול. אם שממה סביב אין קורת גג באופק הקרוב, אז אנחנו נהיה קורת הגג. נניח אבן על אבן. נבנה בית." משפט זה אמנם נכתב על-ידי טרופר ביחס למסגרת הבית-סיפרית, אך אני מוצאת בו הרבה תקווה עם כניסתו של חילי טרופר למגרש הפוליטי.

ב-17 השנים האחרונות עוסק חילי טרופר בחינוך ובפעילות חברתית, בעיקר בתחום של צמצום פערים ושוויון הזדמנויות. הוא הקים מספר עמותות ואף עמד בראשן: עמותת שכן טוב, עמותת מעגלי צדק (התו-החברתי) וקרן פסיפס. בהמשך שימש כסמנכ"ל חינוך בעמותת "אחריי!", ניהל את תיכון ברנקו וייס רמלה לנוער נושר, היה יועץ בכיר לשר החינוך שי פירון ומונה למנהל אגף החינוך, התרבות והרווחה בעיריית ירוחם. בדצמבר 2018 היה ממייסדי מפלגת חוסן לישראל, ובבחירות 2019 התמודד לכנסת העשרים-ואחת במקום ה-12 ברשימת כחול לבן. כבר כמעט שנה שחילי טרופר מכהן כחבר כנסת, אך בגלל המצב הפוליטי במדינת ישראל בשנה החולפת, אין עדין יכולת הוגנת למדוד את תפקודו הפוליטי ולכן אבחר שלא להתייחס לעניין זה במאמרי.

בבואי להצביע בשנה האחרונה, פעם אחר פעם חיפשתי אנשים ראויים. אנשים שאני מאמינה בכוונות ובמניעים שלהם. אנשים מאוזנים שמגיעים למגרש הפוליטי מתוך תחושת שליחות לקהל אותו מייצגים. אז אני אולי תמימה שמוכנה ללכת אחרי פוליטיקאים "בלי תעודות" רק כי צריך אנשים טובים במפה הפוליטית של מדינת ישראל, אבל בינתיים לא מצאתי משהו נכון יותר ללכת אחריו. חשוב לי לציין שבשנה החולפת התאכזבתי מאוד מתפקודה של מפלגת 'כחול-לבן', מהעדר ההנהגה והתחושה הכללית של חוסר יציבות וחזון. יחד עם זאת, לא מצאתי בינתיים אלטרנטיבה ראויה יותר שתקבל את קולי בקלפי.

חילי טרופר בעל עבר מרשים בעשיה חינוכית וחברתית ראויה בעיני. הקשרו החינוכי והתנסותו העשירה משמעותיות בעיני, שכן כסטודנטית להוראה, תחום החינוך קרוב לליבי וחשוב לי שיקבל ייצוג ראוי, אמיץ ונבון – תכונות שאני מוצאת אצל חילי טרופר.

אסיים במילותיו של חילי, אם שממה סביב ואין קורת גג, אני מצפה ממנו ומסיעתו להניח אבן על אבן ולבנות כאן בית.

יאיר לפיד

מאת: טל שמיר

יאיר לפיד נולד בחמישי בנובמבר 1963 הוא חבר כנסת מטעם מפלגת "כחול לבן", מייסד ויושב ראש מפלגת "יש עתיד", כיהן כשר האוצר בממשלת ישראל השלושים ושלוש. משמש כסופר, בעל טור, תסריטאי, שחקן, מחזאי, פזמונאית ומנחה טלוויזיה לשעבר. לפיד הוא בנם של העיתונאי והפוליטיקאי יוסף לפיד, ניצול שואה יליד יוגוסלביה, והסופרת והמחזאית שולמית לפיד. סבו הוא העיתונאי דוד גלעדי. הוא נולד בתל אביב ובילדותו התגורר בבית מגורי העיתונאים שבשכונת יד אליהו. למד בנעוריו למד בגימנסיה העברית הרצליה, אך סיים לימודיו ללא זכאות לתעודת בגרות. את רוב שירותו הצבאי עשה ככתב בעיתון "במחנה" באמצע שנות ה-80 נישא לתמר פרידמן, ולהם בן. ב-1990 נישא בשנית, לצלמת ליהיא מן, לימים עיתונאית וסופרת, ולהם בן ובת אוטיסטית. מתגורר ברמת אביב ג', תל אביב. בשנת 2011 התקבל ללימודי דוקטורט באוניברסיטת בר-אילן בתוכנית לפרשנות ולתרבות אף על פי שאינו בעל תואר אקדמי, אך משהתפרסם הדבר, אסרה המועצה להשכלה גבוהה על האוניברסיטה לקבל למסלולי לימודי הדוקטורט מועמדים שאינם מחזיקים בתארים אקדמיים על פי דירוג פורבס, ב-2019 הונו מוערך בשווי של כ-25 מיליון שקל, והוא הפוליטיקאי השמיני בדירוג הפוליטיקאים העשירים בישראל על פי אותו פרסום, שוויו של הבית בו הוא מתגורר עם רעייתו מוערך בכ-8-9 מיליון שקל.

לפני הבחירות הנוכחות נכחתי בכנס של יאיר לפיד מטעם מפלגת "כחול לבן" בקרית ביאליק. יאיר לפיד טוען בכנסיו שהוא "אחד מהעם" אך לאור הנתונים שהצגתי אנו יכולים להבין שדבר זה לא נכון. יאיר לפיד לא מייצג בן אדם ממוצע במדינת ישראל. אביו היה פוליטיקאי ועיתונאי מיוחס וידוע הוא ממשפחה מקושרת ועמידה. הוא גר ברמת אביב ג', הונו מוגדר ב-25 מיליון שקלים לא בדיוק המצב של רובנו כיום במדינת ישראל. אני מסכימה שצריך להתחבר לאנשים כדי שיצביעו לך אבל להציג את עצמך כאזרח ממוצע במדינת ישראל? לא בא בחשבון. לפחות תהיה כנה.

כמו-כן, נדמה שהוא אחד שמשיג הכל בקלות. ללא תעודת בגרות, ללא תואר ראשון ובוודאי שללא תארים מתקדמים הוא ניסה להשיג דוקטורט. אנשים עובדים בשביל להגיע למקום הזה כל החיים שלהם. איך אדם יכול לחשוב שהוא יכול לעקוף תהליך שלך שנים רק בגלל שהוא עמיד או מקושר.

יאיר לפיד - חלק ב'

מאת: טל שמיר

בנוסף, רבים זלזלו ביאיר לפיד מכיוון שראו בו מגיש חדשות בלבד ולא חבר כנסת. אני הגעתי לכנס בראש פתוח אבל יאיר לפיד לא עונה באופן ישיר לשאלותיהם של האזרחים אלא מדבר בסיסמאות. בשעתיים של כנס הוא לא אמר שום פתרון פרקטי לבעיות בחברה הישראלית. רואים שהוא איש תקשורת כי הוא יודע לסלף את הדברים ולדבר בסיסמאות אך לא הבנתי מהי תכלית דבריו ומהי מטרתו מלבד להיות חבר כנסת למשך קדנציה נוספת. כמו-כן, נדמה שלמפלגה אין שום מצע אלא שהטקטיקה שלהם היא להילחם בביבי. היו אמירות כמו "רק לא הוא" "זה או אנחנו או הוא". מה אתם באמת רוצים שהסיבה האמתית שיבחרו בכם היא רק כי אתם לא ביבי? אתם לא חושבים שאתם צריכים לשכנע את הקהל לשים את הפתק מתחושת שייכות לערכים שאתם מנחילים ולא רק כברירת מחדל?

הטקטיקה של "כחול לבן" הייתה לדרוך על ביבי ולגרום לעם לראות בו את האויב. בחיפוש קצר מצאתי בכתבות עם כותרות כמו: "לפיד: נתניהו קורא למרד אלים נגד המדינה", "לפיד: נתניהו צריך להתפטר", "לפיד: לא ברור למה גנץ נכנע לו", "יאיר לפיד: ביבי שוב משקר". כיצד ייתכן שבכל הכתבות שחיפשתי על לפיד מצאתי את ביבי?

אני מבינה שבפוליטיקה יש יחסי כוחות ויש יריבויות. אבל המשחק של "כחול לבן" ובעיקר של יאיר לפיד היה משחק מלוכלך. אני לא אצביע לאנשים שמרימים את עצמם על חשבון מישהו אחר ומנהלים מצע של הכפשות. בכנס יאיר לפיד לא הציג את עקרונות המפלגה ושאיפותיה הוא יצג רק מה הוא לא- לא ביבי.

אני באתי לשמוע וחזרתי אטומה. מקווה שבבחירות הבאות הפוליטיקאים לא יאבדו את העשתונות וידברו איתנו על מי שהם ועל מה שהם ולא על מי שהם לא.

אורלי לוי-אבקסיס

מאת: ירדן ברזילי

אורלי לוי-אבקסיס נולדה בישראל בשנת תשל"ד, 1973. היא בתו של חבר הכנסת והשר לשעבר דוד לוי. היא נשואה, אם לארבעה ומתגוררת בקיבוץ מסילות. לחברת הכנסת לוי-אבקסיס יש תואר ראשון במשפטים מהמרכז הבינתחומי, ובמקצועה היא אשת תקשורת.

לראשונה נבחרה לוי-אבקסיס לכנסת השמונה-עשרה מטעם מפלגת ישראל ביתנו. היא כיהנה כסגנית יושב-ראש הכנסת וכיושבת-ראש הוועדה המיוחדת לזכויות הילד, תפקיד שבו המשיכה גם בכנסת התשע-עשרה. נוסף על כך הייתה לוי-אבקסיס יושבת-ראש השדולה למען ילדים ובני-נוער בסיכון ושדולת הדיור החברתי. כמו כן, היא הייתה חברה בוועדות ובשדולות נוספות.

בתור יושבת-ראש הוועדה לזכויות הילד נודע שמה של חברת הכנסת לוי-אבקסיס כמי שיורדת לעומקם של דברים, במסגרת השיח עם אנשי המקצוע ממשרדי הממשלה השונים המופיעים בוועדה, האמורים לספק תשובות לבעיות ולשאלות העולות במהלך הדיונים. במסגרת דיוני הוועדה, הובילה לוי-אבקסיס את הטיפול בסוגיות מהותיות הקשורות לילדים ולנוער בישראל, למשל אבחונים בבתי-הספר, זכויות בני נוער עובדים ואספקת שירותי בריאות לתלמידים בבתי-ספר רגילים ובחינוך המיוחד. נוסף על כך, היא עסקה רבות בנושא ילדים בסיכון והגנת הרשויות עליהם.

בכנסת השמונה-עשרה חוקקה לוי-אבקסיס חוק שהפך את מוקד הסיוע הטלפוני לנפגעות ונפגעי תקיפה מינית (1202) למוקד חירום חינוכי וחסוי. על פועלה בכנסת השמונה-עשרה, ובעקבות עבודת החקיקה בשלל תחומים ובעיקר באלו הקרובים ללבה, זכויות הילד, דיור ציבורי, שוויון מגדרי, טיפול ראוי בעבירות מין ושורת נושאים נוספים בתחומי הרווחה, הבריאות והחינוך – היא קיבלה את אות הפרלמנטר המצטיין לשנת 2012.

גם בכנסת התשע-עשרה הייתה לוי-אבקסיס יושבת-ראש הוועדה המיוחדת לזכויות הילד. נוסף על זה, היא שימשה יושבת-ראש שדולת הדיור החברתי, השדולה למען ילדים ובני נוער בסיכון והשדולה לעידוד הגרעינים. היא עמדה גם בראש קבוצות הידידות הפרלמנטאריות ישראל - איטליה וישראל- מלטה, תפקידים שהיא ממשיכה למלא גם בכנסת העשרים.

בכנסת התשע-עשרה יזמה לוי-אבקסיס את החוק לשיקום, קידום ושילוב אנשים עם אוטיזם בקהילה. החוק נועד להסדיר זכויות של אנשים עם אוטיזם ושל בני משפחותיהם. בכנסת העשרים, היא שוקדת על קידום גרסה חדשה של החוק. נוסף על כך, לצד חברי כנסת ממפלגת העבודה היא יזמה הצעת חוק לשיפור זכויותיהם של שוכרי דירות. במהלך הכנסת העשרים קידמה חברת הכנסת את חוק זכויות הדייר בדיור הציבורי, שבו הוגדרו חובותיהן של החברות המשכנות כלפי הדיירים. בדיונים על תקציב המדינה היא חשפה את ביטול המענקים לרופאים מתמחים העוברים להתגורר בפריפריה ואת ביטול תקציב פרויקט שיקום השכונות. בעקבות חשיפתה, חזרו בהם משרד האוצר ומשרד הבריאות מביטול תקציבים אלה, ותקציב פרויקט שיקום שכונות אף עתיד לגדול ב-2017.

על פעולותיה כמחוקקת זכתה לוי-אבקסיס בפרס אבירת איכות השלטון בשנת 2015.

אורלי לוי-אבקסיס - חלק ב'

מאת: ירדן ברזילי

במאי 2016, במהלך המשא-ומתן בין ישראל ביתנו לבין הליכוד, הודיעה לוי-אבקסיס על פרישתה ממפלגת ישראל ביתנו, עקב אי-הכללת הנושאים החברתיים-כלכליים בדרישות המרכזיות של מפלגתה במסגרת המשא-ומתן. מאז החלה לתפקד בפועל כחברת כנסת עצמאית, והיא ממשיכה להשתתף בישיבות ועדות הכנסת, ובהן ועדת העבודה, הרווחה והבריאות, ועדת הכספים ועוד.

לוי-אבקסיס ממשיכה לפעול בכנסת העשרים למען האוכלוסיות המוחלשות בישראל: מחוסרי דיור, עניים, בעלי מוגבלויות, ילדים, קורבנות עבירות מין, תושבי הפריפריה ועוד. נוסף על כך, היא מתמקדת במצוקת הדיור, כיושבת-ראש השדולות לשכירות הוגנת ולדיור הציבורי, בהצעות חוק, דוגמת הצעת חוק ערבות למשכנתאות (תיקון – ערבות מדינה לדירה יחידה) ובכלים נוספים. במסגרת תפקידיה הפרלמנטרים מובילה לוי-אבקסיס את ציון יום הפג הבין-לאומי ואת קידום נושא הפגים בכנסת, ואף הצליחה לסייע רבות לפגיות בבת-החולים ברחבי הארץ שסבלו במשך שנים רבות מחוסר תקציב.

אני תופסת את חברת הכנסת, אורלי לוי - אבקסיס כפעילה חברתית ולוחמת צדק אמתית! הייתי שמחה שעוד חברי כנסת יפעלו למען החלשים ולמען צמצום הפערים החברתיים בישראל. אני חושבת שהעשייה שלה מבורכת וחשובה, ללא קשר לאיזו מפלגה היא או אני משתייכות.

היפּא יזבּק - הבה יזבּק

מאת: הידל מזאריב

בפתח דבר, כשהתבקש מאיתנו לכתוב על חבר כנסת או על מפלגה כלשהי, חשבתי תחילה לכתוב על ח"כ אחמד טיבי מהרשימה המשותפת, נכנסתי לאתר הכנסת עברתי על שמות חברי הכנסת שנכללים אל תוך הרשימה הזאת, עצרתי כשהגעתי לשמה של ח"כ הבה יזבּק ומה שכן משך את תשומת לבי ועניין אותי הוא זה שלא היה כתוב עליה שום דבר בחלון של קורות החיים עניין שמשך את תשומת לבי וגרם לי בסופו של עניין להתעסק בדמות הזאת ולכתוב עליה את המטלה, ושבעזרת המטלה הזאת אני גם אצליח להכיר אותה מחד גיסא, ומאידך גיסא להביע את עמדתי כלפיה.

באתר הכנסת התמקדו בעניינים ספציפיים למשל: תאריך לידה, עיר מגורים, השכלה, מקצוע ושפות. מובן מאליו שלא הסתפקתי בנתון הזה, נכנסתי לויקיפדיה והצלחתי להוסיף ידע.

מה שכן היה מוזכר שהיא ח"כ מטעם מפלגת בל"ד בסייעת הרשימה המשותפת, פעילה חברתית ופמיניסטית.

למדה תואר ראשון בעבודה סוציאלית וגם תואר נוסף לצד התואר הזה בתחום סוציולוגיה, אנתרופולוגיה וייעוץ חינוכי. את התואר השני קיבלה מאוניברסיטת תל – אביב בחוג לעבודה סוציאלית ואת הדוקטורט בחוג לאנתרופולוגיה וסוציולוגיה גם מאוניברסיטת תל – אביב.

ניהלה את ועד הפעולה לשוויון, הובילה לתיקון החוק גיל הנישואין מגיל 17 עד ל 18, זאת ועוד שניהלה את ועד הפעולה לשוויון קידום מצבן של נשים ערביות, ועבדה כמרצה. ובבחירות ה – 21, הצליחה יזבּק לזכות לאחוז לא פשוט של מספר קולות והצליחה להיכנס לכנסת.

המשיכה גם את כהונתה לבחירות הכנסת ה – 22, ולאור הבחירות מעוד "ג", לפני כשבוע בערך בעקבות שחרור אסיר פלסטיני, שלחה לו מזל טוב בשל שחרורו, ולא רק זה אלא שגם פרסמה תמונה לסמיר קונטאר וכתבה "התגעגענו אליך", קונטאר איש לבנוני דרוזי, אשר הלך לעולמו בשנת 2015 ועל פי העבר שלו ידוע שהוא השתתף בפיגוע בנהריה ב- 1979, ושנרצחו שני שוטרים ובני משפחת הרן. זאת דוגמה אחת לפעולותיה כחברת כנסת שמשפיעה על תומכיה בחברה.

הרי למדה וחקרה את מדעי החברה וההתנהגות החברתית של האדם, ואיך זה מקובל עליה לתמוך באיש כזה, פשוט צריך לשים את הלאומיות ואת השייכות ללאום מסוים בצד, בהיותה חוקרת את האדם כבן אנוש שיש לו את הרגשות ואת התחושות וסביר להניח שכל אדם בממוצע יש לו את תחושת האשמה, אהבה, שנאה ואוסף גדול של רגשות ויחסים בינו לבין החברה שמסביבו ולחילופין.

הַיָּפָא יִזְבֵּק - הֵבָה יִזְבֵּק חלק ב'

מאת: הידל מזאריב

אז איך מקובל על הדעת שהיא תעשה עניין כזה? ותפרסם תמונה לקונטאר שהוא מוגדר כמחבל והיא מגדירה אותו "כשהיד", ובתורו של אחד טיבי שמצבו מבחינתי לא פחות גרוע מיזבק, אשר הצהיר בזה שהממשלה שופטת את ח"כ יזבק על עניינים שעשתה בחבר עוד לפני שהייתה חברת כנסת, וח"כ אופיר כץ מהגוש הימני, חבר מפלגת הליכוד שצריך לפטר את יזבק ולהוציא אותה מהכנסת דרך הגשת בקשה לפיסולה, טיבי החליט להדליק את האש עוד יותר, העלה תמונה בטוויטר וכתב מתחת לתמונה את הדברים האלה: "הכנסת שהצדיעה למאיר הרצון ששחט וטבח במשפחה בדואית במו ידיו מתאמצת לפסול את ח"כ הבה יזבק בגלל שיתוף פוסט לפני שנכנסה לכנסת. הבה היא חברת כנסת חרוצה ונבחרת ציבור המשרתת את בוחריה נאמנה", ופה אני חייבת לעצור רגע, "ולהתווכח" על דבריו, בהתעלמות על עברו של אופיר כץ, לפחות שהוא לא התגאה במעשיו לא פרסם שום דבר בהקשר למעשיו, לחילופין למה לח"כ יזבק, שתפרסם ותעשה ותתגאה במעשי ידיו של מחבל, ובלי התעלמות גם לתמונה שהעלתה בראשון לינואר עם מנהיג התנועה הצפונית של המפלגה האסלאמית "ראיד סלאח", שבעיניי אין לתנועה הזאת שום קשר לדת האסלאם בלי להתרחב כרגע על תפיסת עולמה של המפלגה הזאת, ומה שכן הייתי רוצה להגיד שהיא מקשרת את סמכותה לדת האסלאמית על מנת לקבל את הסמכות מהציבור האסלאמי במדינה, הרי שהאסלאם לא אפשר לא להם ולא לכל מי ששייך לאסלאם להרוג איש אחר ולא לתמוך בטרור וזה מה שהם עושים הורגים בשם הדת, האסלאם לא הותר עניין כזה ולא רק זה אני גם אסתמך על משפט שציטטי מהספר הקדוש שאומר: "הרג אדם חף מפשע אחד דומה להרג של האנושות כולה". ועל כן ההריגה היא איסור מוחלט, ואחד העניינים שכל כך מעצבנים אותי מהרשימה המשותפת הזאת ומחבריה שפשוט מאוד הם דומים לשחקנים אשר עומדים על הבמה ופועלים על פי הטקסט שכתוב להם גם אם הם לא חושבים בדרך הזאת הם ממשיכים לפעול לטובת האינטרסים שלהם שימשיכו בכנסת ולצערי לקבל משכורת והטבה על חישובי וחשבון אחרים.

מספיק לי ולכל מי שחושב כמוני, לתמוך באנשים כמו יזבק, טיבי וכו'..., כי אנשים שאין להם עמדה אחת שיתמקדו עליה ויבססו אותה על טענות מוצדקות ויובילו לשינויים ולא לטרור, חבל לתמוך בהם ולהצביע להם, לא חסר לנו אנשים כאלה מהחיים היומיומיים. וברגע שאני כותבת את המילים האלה, חשבתי לרגע על ח"כ לשעבר חנין זועבי, בתוך הכנסת הייתה אשר הייתה מתווכחת באופן מתמיד מול כל החברי האחרים ובמיוחד חברי הגוש, אחד הבולטים מהם היה אורן חזן שהייתה כל הזמן עם וויכוחים אתו, פעם צפיתי בזה בחדשות שלאחר שיצאה מהאולם של הכנסת, חכו לה בחוץ עיתונאים כדי לראיין אותה, ומבין הדברים שהיא הצהירה בהם וביקשה שיהיה שוויון לחברה הערבית, ומחוצה לכנסת אפשר לצפות בלא מעט מחאות שהיא השתתפה בהם והרימה את הדגל הפלסטיני בנצרת ובמקומות אחרים.

על איזה שוויון את מדברת, בעת שאת עושה כל מני הזויות וממשיכה את הכזבים שלך?

הַיָּפָא יִזְבֵּק - הֵבֵא יִזְבֵּק חלק ג'

מאת: הידל מזאריב

פשוט יצאה זועבי ונכנסה יזבק במקומה, זהו מספיק להיות כמו ילדונים בכנסת, תעצבו לכם דעות אחדות תבססו אותן על טענות משכנעות, וכמו שאומרים "לכו על זה", אני אין לי שום בעיה לקבל את הדעות האחרות כל עוד הן מבוססות על נושאים רלוונטיים ומוצדקים, העיקר שלא יהיו כל הזמן זיזים מדעה לדעה ואין כלל התבססות.

פתחתי את נושא החיבור שלי על ח"כ הבה יזבק, עשיתי מן סקירה על קורות החיים שלה, ולאחר מכן לקחתי את המקרה שהתרחש בימים האחרונות, הצגתי את עמדתו של יו"ר הרשימה המשותפת אחמד טיבי, על תגובתו כלפי הגשת בקשתו של ח"כ אופיר בנושא הנוגע לפסילת חברת הכנסת הבה יזבק מהכנסת כולה ומכאן הרחבתי את דיבורי, ולבסוף אני חייבת לגיד שעד עתה אני נשארת מודאגת מחברי הכנסת האלו שגם אם נוציא אותם ונביא אחרים הם גם ימשיכו על אותו קו לצערי הרב, אז נשאלה השאלה, האם באמת ניתן לפסול עניין כזה שתהיה מפלגה ערבית ולנסות לשלב את ח"כ הערבים לתוך מפלגות יהודיות?

יועז הנדל

מאת: צור צלליכין

יועז הנדל נולד בפתח תקווה לבית דתי ב-1975. הוא גדל באלקנה שבשומרון והתגייס לקומנדו הימי, שם שירת כקצין. לאחר שירות של 6.5 שנים השתחרר מצה"ל והתגייס לשב"כ. דרגתו במילואים היא סגן אלוף.

ב-2011 מונה הנדל לתפקיד ראש מערך ההסברה הלאומי במשרד ראש הממשלה, ולאחר מכן אף מונה אישית על ידי בנימין נתניהו להיות חבר בצוות המשא ומתן עם הערבים בירדן, אולם זמן לא רב לאחר מינויו בחר להתפטר בעקבות פרשת נתן אשל. למרות שהוא היה זה שחשף את הפרשה ולא חלילה נאשם בה, החליט יועז להתפטר בעקבות דברי הביקורת של ראש הממשלה בנימין נתניהו על כך שבכירי לשכתו (ויועז ביניהם) 'הסתירו ממנו מידע במשך חודש'.

לאחר שפרש מתפקידו כראש מערך ההסברה הלאומי וכחבר בצוות המשא ומתן מונה הנדל לראשות המכון לאסטרטגיה ציונית. הוא זכה בתואר אביר איכות השלטון על טוהר מידות ובפרס מופת חברתי של תנועת אומ"ץ.

ב-2013 הודיע המכון לאסטרטגיה ציונית שבראשו עמד על הקמת ארגון הזכויות הישראלי זכויות אדם כחולבן. לטענתו, הציונות אינה נחלתה של הימין בלבד כשם שתחום זכויות האדם לא שייך רק לשמאל, ובניגוד לארגון הרדיקלי והשנוי במחלוקת שוברים שתיקה, פועל הנדל להעביר את ממצאי הארגון החדש בנוגע להפרת זכויות אדם לגורמי החקירה המוסמכים בצה"ל ולא לגופי תקשורת בארץ ובעולם.

הנדל בעל תואר דוקטור להיסטוריה מטעם אוניברסיטת תל אביב ואף לימד באוניברסיטת בר אילן. להנדל עבר (והווה) עשיר בעולם העיתונות הכתובה, המשודרת והמצולמת: הוא כותב טורים קבועים בדיעות אחרונות, הגיש תכנית בגלי צה"ל ואף תכנית אקטואליה בערוץ 10. בעבר גם כתב בעיתונים מעריב ומקור ראשון.

הוא כתב ארבעה ספרים נחשבים ובכלל- יועז הנדל נחשב לאדם בעל מוח פורה וחריף עם אמירות ברורות, נוקבות והחלטיות שנאמרות בדרכי נועם.

הוא עוסק רבות בהסברה למען מדינת ישראל ומשמש כפעיל חברתי במספר ארגונים וביניהם ארגון רבני בית הלל, נט"ל, עמותת שביל המחר ועוד. הנדל מעיד על עצמו שהוא ימני ממלכתי וליברל. דעתו לגבי הסכמי אוסלו הכושלים היא שצריך לערוך הפרדות מוחלטת מערביי יהודה ושומרון, אבל לדעתו אין אפשרות להגיע להסכם שלום בר קיימא בדורנו.

יועז הנדל - חלק ב' מאת: צור צלליכין

הוא מציע לספח את גושי ההתיישבות היהודיים ברחבי יהודה ושומרון ואת בקעת הירדן כולה, לאזרח את הערבים שגרים שם ובתמורה להגדיל את שטחי הרשות הערבית שביהודה ושומרון משטחי A ל-B, ועל ידי כך ליצור רצף ערבי ושדרוג במעמד המדיני של הערבים. לגבי שאר האזורים השנויים במחלוקת הוא מציע לא לגעת לעת עתה. לתפיסתו של הנדל, הוא קורא לשיטה זו 'מיצוי הקונצנזוס הישראלי וצמצום גבולות הסכסוך' וכי לדעתו 'אין פתרון מוחלט למלחמה עם הערבים'. לדבריו הצעתו דומה למין תכנית אלון מצומצמת, על שם תכניתו המפורסמת של יגאל אלון לגבי פריסת רשת כבישים לשימוש ישראלים במזרח הרי יהודה ושומרון דרומה לירושלים וים המלח, ולהסדרת ההתיישבות היהודית בבקעת הירדן, בגוש עציון ובחבל בנימין. תוכנית זו פורסמה בימים שלאחר תום מלחמת ששת הימים ב-1967, אך כידוע לכול היא לא יצאה לאור מעולם בין היתר בעקבות התנגדויות במערכת הפוליטית הישראלית ואף של מדינות ערב וארגון המחבלים אש"ף שסירבו לוותר על הטריטוריות.

יועז חבר במפלגת תל"ם (תנועה לאומית ממלכתית) בראשותו של משה (בוגי) יעלון מאז ינואר 2019. בפברואר הם חברו למפלגת כחול לבן, ובאפריל הוא נבחר לכנסת ומאז הוא משמש כחבר כנסת במפלגת כחול לבן בשתי הכנסות האחרונות, ולפי איך שזה מסתמן אז הוא יהיה חבר גם בכנסת הבאה.

יועז לא חמק מעיניהם של יוצרי תוכנית הסאטירה המצוינת ארץ נהדרת, והוא זכה לאחרונה לדמות חדשה ורעננה בתוכנית: גבר יחסית צעיר בנוף של שאר הפוליטיקאים שמתלבש ונראה כמו דוגמן עם בלורית מתנפנפת ומוזיקה של להקת הצלליות ברקע דבריו. הדמות שמוצגת על ידי השחקן והזמר רן דנקנר מחזקת בעיני את השם הטוב שיצא ליועז כאדם נעים הליכות, טוב ואיכותי שבא לעשות סדר בבלגן. על מה כבר אפשר לצחוק עליו, שהוא מאצ'ו ישראלי? קניתי! העיקר שהוא איכותי ולא מושחת.

אני מאוד מעריך את יועז הנדל ומוצא בו הרבה נקודות שהן לטעמי: הבית הדתי שממנו הגיע, העבר הצבאי, הרקע בהיסטוריה, דעותיו הימניות ומעל הכול טוהר המידות ונועם הליכותיו. הוא איננו טיפוס מתלהם ומרבית הצעותיו לפתרון המלחמה בין הערבים ליהודים מצטיירות בעיני כהגיוניות יותר והזוויות פחות מאשר אלו שנשמעו עד היום בפוליטיקה הישראלית. בנוסף, הוא איננו מתבייש לנהל מאבק ארוך (ומכובד יש לציין) מול ארגון שוברים שתיקה, שאותו הוא אף מסרב להחרים (באצילות רבה לטעמי), רק מבקש למנוע ממנו מפגש עם בני הנוער בבתי הספר.

אך למרות כל האהדה שיש לי אל יועז הנדל, אני לא אצביע למפלגה שדרכה הוא מתמודד. קשה לי עם מפלגות שהן תעלומה, שלא ברור לי בדיוק את מי ומה הן מייצגות ולאיזה צד הן מושכות, ושבונוסף לכל ישנו סיכוי שהן יקימו ממשלה ביחד עם מפלגות ערביות כאלו ואחרות שבהן מככבים חברי כנסת מסוגם של עזמי בשארה, באסל ראטס, חנין זועבי, עופר כסיף, היבא יזבק, אחמד טיבי ורבים אחרים כמוהם. עד היום לא הבנתי במה שונה מפלגת כחול לבן ממפלגות עבר כמו הדרך השלישית, המרכז וקדימה. אני מעדיף מפלגות שיש להן צד ברור במפה הפוליטית ושהן לא מנסות לרצות את שני הצדדים. באמצע זה לא עובד אף פעם...

מגיע לנו יותר - זכות שהיא חובה

מאת: ירוס תשומה

שלוש מערכות בחירות תוך שנה, סבבים הם קוראים להם. מה שהם לא לוקחים בחשבון זה את התושבים והאזרחים שעליהם הם אמונים. הפוליטיקאים במדינת ישראל שכחו עבור מי הם עובדים, הם שכחו שיש ציבור שלם ומורכב שאותו הם אמורים לשרת ועליו הם אמורים לחשוב. אבל לא כך הדבר.

כשראש הממשלה מתראיין רק לקראת בחירות בתקשורת הפנים ישראלית, הוא שוכח שהוא נציג העם ואנו אלה הממנים אותו לתפקידו כל מערכת בחירות מחדש. כשחברי הכנסת צועקים על אימהות שכולות, כשהם מכנים קבוצות אוכלוסייה שלמות כאכולי שנאה, כבורים כאנשי הדרבוקות, הם שוכחים שאנחנו הם אלה הממנים אותם כל פעם מחדש. אך לא בכך אבקש לעסוק במאמר הנוכחי, אני אבקש לדבר אלינו הציבור. השאלה למי להצביע מהדהדת בראשי ותחושת התסכול גואה, מה זה ישנה? הרי הם עושים מה שבא להם שם למעלה. אבל אז אני מתנערת וחוזרת לשאלות היסוד, למה לי פוליטיקה בכלל? ולמה עכשיו.

מערכת הבחירות הנוכחית היא מערכת בחירות שבה צריך להכריע, לגרור כל איש ואישה בעלי ובעלות זכות הצבעה ולממש את זכותם קודם כל. אבל כדי לעשות את זה נכון אז אני ממליצה על בחינת המצעים של המפלגות, נכון יש שם סיסמאות ונכון לא כל הדברים שהם הבטיחו שם יקרו בפועל אבל השיחה תעלה מרמת הציבור האישי (מבלי להוריד בערכה) לרמת הציבור לרעיוני-ערכי. נבחן את סדרי העדיפויות כפי שהפוליטיקאים רוצים להציג כדי שנבחר בהם, אבל גם נראה מה לא נמצא שם. ואולי זה יעזור לנו להרים את רמת השיח והקמפיינים מפולחן אישי וחרמות לחזון של מה הם מבטיחים לעשות עד הפעם הבאה. ולבסוף גם נסתכל על הדברים שנעשו עד כה, לשמחתנו או לצערנו למרבית הפוליטיקאים קילומטר' לא מבוטל של הבטחות ומדיניות הצבעות והופעות ציבוריות בתקשורת הפנימית והחיצונית.

מאחר ונתרו לנו פחות מ-24 שעות לבחירות הבאות, צריך להכריע. מצרפת מספר המלצות ומחשבות כלליות. בבחירות של ספטמבר, אחרי איחוד מפלגות הימין הוכרע כי הבחירות הינן גושיות. השאלה הראשונה עליה נצטרך לענות היא, לאיזה גוש אני משתייכת? לאחר מכן השאלה תהיה האם אני רוצה לחזק את הגוש או להצביע למפלגה המתמודדת על השלטון- היינו ליכוד או כחול לבן. כאשר התשובה היא שהרצון הוא להחליף את השלטון אנחנו מתמודדים מול שאלה ערכית נוספת אידאולוגית. בשל המבנה של כחול לבן, המגוון הרחב של הפוליטיקאים והאידיאולוגיות אותן הם מקדמים שאף לעיתים באים בסתירה. ובכלל עושה רושם על פי הקמפיינים שהדבק שחיבר לו יחדיו את מרכיבי המפלגה הוא 'רק לא ביבי' הוכחה לכך הם הראיונות העיתונאיים הסותרים שהעניקו דמויות מרכזיות במפלגה. אך במידה ואתם נמנים לגוש השמאל, כמוני, מעבר לרצון להחליף את השלטון ישנו צורך, לתפישתי, לחזק את הגוש על ידי הצבעה לאיחוד מפלגות השמאל ולהטות את צביונה של הממשלה הבאה לכיוון החברתי. כאשר הרצון הוא בהחלפת השלטון ושמירה על הציביון הימני של הממשלה הבאה עצתי היא רק לא ישראל ביתנו - כי זו מתוך שחרון כוח ופרשנות חלקית של המושג 'לשון המאזניים' לא מנעה את הקרקס הזה שנקרא סבב שלישי.

על אף הנמנום המאפיין את הבחירות הקרובות, אל תוותרו על הזכות שבהצבעה. כל קול חשוב גם אם הוא מקדש דברים שסותרים את האמונה האישית שלי. אז לכו להצביע ובואו נכריע יחד.